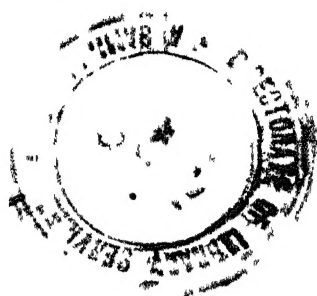

সেই ব্রতী নিবন্ধ

নিকশমা ববগোহাজি

চল্ল প্রকাশ

বিদ্য

**'Sei Nadi Nirabadhi' an Assamese Novel written by
Nirupama Bargohain and Published by Sri Rajendra
Mohen Sarma, Chandra Prakash Tihu Assam First
Edition October, 1963. 2nd Edition December 1987.
Price Rs. 40 00**

প্ৰকাশক :

শ্ৰীৰাজেন্দ্ৰ মোহন শৰ্মা

স্ব প্ৰকাশ

অসম

টিহু - ৭৮১৩৭১

প্ৰথম প্ৰকাশ :

অক্টোবৰ, ১৯৬৩

২য় প্ৰকাশ :

ডিচেম্বৰ, ১৯৮৭

বেটুপাত :

হৰকুমাৰ ডেকা

মূল্য - ৪০.০০ টকা

ছপা :

চিনেতাৰিকা পাব্লিকেচনচ,

দিল্লী - ১১০০৩৫

বাইণ্ডিং, বক্স আদাৰ্চ

কুৰাহাটী - ৭৮১০০১

ହୋମେନ ବବଗୋହାଫ୍ରିମେ

আগকথা

আজিৰ পৰা দুই দশকৰো আগতে প্ৰকাশ হোৱা মোৰ 'সেই নদী নিবন্ধি' নামৰ উপন্যাসখন টিভিৰ চন্দ্ৰ প্ৰকাশৰ স্বত্বাধিকাৰী শ্ৰীৰামেন্দ্ৰ মোহন শৰ্ম্মাই পুনঃ প্ৰকাশনৰ দায়িত্ব লোৱা বাবে তেখেতৰ ওচৰত এই আন্তৰিক শলাগ লৈছোঁ। মহাদয় পাঠকে কিতাপখন আদৰি ল'লে শ্ৰীশৰ্ম্মাৰ এই প্ৰচেষ্টা সাৰ্থক হ'ব আৰু লগতে যয়ো কৃত্যৰ্থ বোধ কৰিম।

নিকপমা বৰগোহাঞি

প্রথম খণ্ড

পগলাদিয়া নৈৰ পানীত বাতিপুৱাৰ ব'দ পৰি ঢৌবোৰ
মিলিমলাইছে । নৈখনৰ ঠিক সোঁমাজতে উভালি পৰি থকা
বাঁহজোপাত পানীৰ সোতে বাধা পোৱাত কল্কল শব্দ এটা
উঠিছে ।

খুব কম বহল নৈখন । সিংগে কিছুদূৰলৈ বালি ;
ইপাৰে ঠিয় গৰা । সিপাৰৰ বালি আহি কেতিয়াবা পানীতে
মিলিহেহি, কেতিয়াবা আকৌ সামান্য ওখ গৰাৰ সৃষ্টি কৰিছে
বালিৰ গৰা । পানীয়ে দাঁতিবোৰ ছুঁই ছুঁই গৰাৰ বালি চপৰা
চপৰে বহাইছে । বাঁহজোপাত সোঁতে ঠেকা খাই কল্কলোৱা
শব্দটোৰ বাহিৰেও বালিৰ গৰা পানীত খহি পৰা শব্দও
উঠিছে ।

ইপাবৰ ওখ গৰা। তাৰ পিছফালে বাঁহৰ জাবনি এখন। তাৰ মাজে মাজে বেতৰ কাঁইটিয়া গছবোৰ। গাঁৱৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে কাঁইটৰ আঁচোৰ খায়ো বেতগুটি ভিঙিবলৈ তাত সোমায়। মাহৰ বাকলিৰ দৰে গাত লাগি থকা গুটিবোৰৰ বাকলি। পাতল সেউজীয়া বঙৰ অকণ অকণ গুটিবোৰ—পুৰঠ হ'লে আয় বাদামী বঙ; টেঙেচীয়া কেঁহা সোৱাদ।

ওখ গৰাতে হেলনীয়াতৈ পানীৰ জুঁৱলিলৈ নামি যোৱা বাটটো; গাঁৱৰ অধিবাসী সকলেই অহা-যোৱা কৰি কৰা বাট। তাতোই বাটটো। তাৰ পৰাই গাঁৱৰ জীয়েকি বোঁৱাবীসকলে কলহ ভৰাই পানী তুলি লৈ যায়; ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে সেই বাটতেই আহি নাহুৰি সাঁতুৰি থাকেহি। সেইখিনিতে পানীও ৰাম। গাঁৱবাসীসকলে নৈ পাৰ হৈ সিপাৰলৈ যায় সেই বাটেদিয়োই।

গাঁৱখনত অৱশ্যে আৰু কেইটামান ঘাটো আছে। কিন্তু এইটোৱেই প্ৰধান। বাজহুৱা নামঘৰটোও ঠিক এই বাটটোৰ পাৰতেই। গাঁৱৰ ব্ৰাহ্মণ পৰিয়াল কেইটিৰ বাসো ইয়াৰেই ওচৰ কাষৰত।

সেই ওখ গৰাটো। দীপু আৰু লক্ষ্মী ঠিয় হয়হি। চহৰীয়া ল'ৰা আৰু গাঁৱলীয়া ছোৱালী।

দীপুৰ হাতত দাত ধঁহা ব্ৰাহ্ম এডাল। চকুত তাৰ অসীম কোঁতুৰল আৰু আগ্ৰহ। লক্ষ্মীৰ হাঁহিবঙা মুখ-সহজ সজ্জা তলী। কেঁকোৰা চুলিৰে শুকান জপৰা মূৰটো জোকাৰি জোকাৰি অনঙ্গল কথা কৈ গৈছে। হাতত তাইৰ সৰু লোটা এটা।

“কালি ৰাতি তেনে এই বাটেদিয়োই পাৰ হৈ আহি গাঁৱ লোৱাইছিলোহি, লক্ষ্মী?”

“ও”—দীপুৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰত লক্ষ্মীয়ে মূৰ জোকাৰে, “চোৱা-